

Ett Skolreseminne

Ulla Englund

Året var 1933. Vi åkte på vår första skolresa till Furuvik. På den tiden fanns endast tre attraktioner där, en dansbana, en kiosk och en påfågel. Matsäck hade vi med oss. Den obligatoriska Helsans vichyvattenflaska med patentkork, med mjölk i plus några limpsmörgåsar, kanske med ost eller korvpålägg. Vi samlades vid Hilleby järnvägsstation där Fröken Alma Nykvist hade ordnat gruppbiljett, som hon hade hand om. Så kom då tåget och vi alla ungar fick stiga på och få plats.

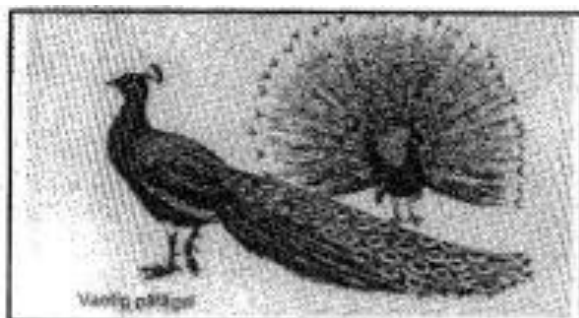
Så ångade vi i väg från viftande mammor. Ett kort tåguppehåll på Gävle centralen, när vi inte fick lämna vagnen och så gick resan vidare till Furuvik. Spännande bara det.

När vi kom inom parkområdet kom vi först till dansbanan, där vi fick ställa alla våra matsäcksväskor, längst in under taket. Så strövade vi omkring i parken, gick ner till klipporna för att se havet.

Påfågeln var intressant. Om vi sa ”så vacker du är” fällde den upp sina fina stjärtfjädrar, men om vi ropade ”va ful du är” slog den ihop sin skrud. Lite fickpengar hade vi nog, för jag köpte mitt livs första sockerdricka i kiosken men blev väldigt besviken, så jag smög mej undan och hällde ut den bakom en sten.

Tomtebrus, som fanns hemma i affären var mycket godare. Vi åt upp vår matsäck, och fick leka ringlekar på dansbanan. Ingen musik fanns förstås, men vi var vana att sjunga själva, till våra lekar. Så var det tågresa hem igen, sen fröken ställt upp oss på led och räknat in oss.

Ett stort äventyr för en 8-åring. Vi hade säkert lika roligt då, som de som besöker Furuvik idag. Att leka ringlekar på en riktig dansbana med trägolv var ju ett extra plus.

[Hillebygden, Nr. 1, 1999]